

Ὁ εὐχαρίστως τρωγόμενος. Συνών. γ λ υ κ ό φ α γ ο ς.

γλυκοφάσολο τό, ἐνιαχ. γλυκοφάσουλο Πελοπν. (Κλου-τσιννοχ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐς. φ α σ ό λ ι.

Ποικιλία φασιόλου τοῦ ὁποίου οἱ χέδρωπες (λεπίδες) δὲν φέρουν νεῦρα ἐνιαχ. Συνών. ἄ ν ε υ ρ α φ α σ ό λ ι α, μ π α ρ μ π ο ύ ν ι α.

γλυκοφεγγιάζω ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο φ έ γ γ ω κατ' ἐπίδρ. τοῦ β ρ α - δ υ ά ζ ω.

1) Ἀπροσ., ἐπὶ τοῦ χρόνου κατὰ τὸν ὅπ. ἀρχίζει ν' ἀνα-τέλλῃ ἡ ἡμέρα, λόγῳ τοῦ ἀπαλοῦ ἢ γλυκοῦ χρώματος Λεξ. Δημητρ. Συνών. γ λ υ κ ο φ έ γ γ ε ι, γ λ υ κ ο χ α ρ ά ζ ε ι.

2) Τρώγω τὰ πρωτόλεια καρπῶν Ἡπ.: Γλυκοφέγγιασες κεράσια; Συνών. κ α λ ω σ κ α ι ρ ί ζ ω, ν ι α τ ί ζ ω, ξ ε - φ ε γ γ ι ά ζ ω.

γλυκοφέγγισμα τό, Λεξ. Βάιγ. Κορ., Γαλλογραικ. Λεξ., 101 Βλαστ. 363.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο φ έ γ γ ω. Ὁ τύπ. καὶ εἰς Σομ.

1) Τὸ λυκόφως Λεξ. Βάιγ. Κορ., ἐνθ' ἄν. Ἡ σημ. καὶ εἰς Σομ. 2) Τὸ λυκαυγές Λεξ. Βλαστ., ἐνθ' ἄν.

γλυκοφεγγοβολοῦσα ἐπιθ. θηλ. Δ. Σάρρ., Εὐριπ., Ἰππόλ., 12.

Μετ. τοῦ ἁμαρτ. γ λ υ κ ο φ ε γ γ ο β ο λ ῶ, μεταπεσοῦ-σα εἰς χρῆσιν ἐπιθετ. Πβ. Ἀνθ. Παπαδόπ. εἰς Ἀθηνᾶν 37 (1925), 18 κ.έ.

Ἡ φέγγουσα, ἡ φωτίζουσα κατὰ τρόπον ἀπαλόν, εὐχά-ριστον: Ποίημ.

Ἡρπαξεν | ἔναν καιρὸ ἡ γλυκοφεγγοβολοῦσα Αὐγὴ
μέσ' ὅς τοὺς θεοὺς τὸν Κέφαλον ἀπὸ ἔρωτα.

γλυκοφεγγουρίζω ἁμαρτ. γλυκοφαγγρίζω Κ. Χρη-στομ., Κερέν. κούκλ., 77 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. φ ε γ γ ο υ ρ ί ζ ω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ φ α γ γ ρ ί ζ ω.

Διαφαίνομαι ἁμυδρῶς, ἀπαλῶς, μόλις ἐνθ' ἄν.: Κ' οἱ καρποὶ ποὺ γλυκοφαγγρίζουνε ὅς ἀπόσκια γλανκά.

γλυκοφέγγω πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. φ έ γ γ ω.

Ἐκπέμπω φῶς ἁμυδρόν, ἀπαλόν, φέγγω γ λ υ κ ά πολ-λαχ.: Ἡ ἀνατολὴ γλυκοφέγγε πάνου ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ βουνὰ ποὺ ἔκρυβαν τὰ οὐρανοθέμελα Κ. Θεοτόκ., Καραβέλ., 47 Ὁ τὴν ψυχὴν του θὰ γλυκοφέγγῃ καὶ τὸ ἄγριο τὸ φάντασμά μου. Γ. Ψυχάρ., Τὰ δυὸ ἀδέρφ., 458 || Ἄσμ.

Γλυκοχαράζει ἡ αὐγὴ καὶ γλυκοφέγγ' ἡ μέρα
Ἡπ. (Πρέβ.)

Γλυκοχαράζει ἡ ἀνατολὴ καὶ γλυκοφέγγει ἡ δύση
Ἡπ. (Τζουμέρκ.) Κέρκ. (Συναρᾶδ.) κ.ά.

Γλυκοχαράζουν τὰ βουνὰ καὶ γλυκοφέγγ' ἡ μέρα
Ἡπ. (ΡΙζοβ.) || Ποίημ.

Γλυκοφέγγει ἀπ' τῇ θυρίδα|τς Ἀγίας Τράπεζας τὸ φῶς
Δ. Σολωμ., 65.

Ὁρα γλυκεῖά τῆς χαρυνγῆς ὅπου ξυπνάει ἡ πλάση,
ποὺ γλυκοφέγγουν οἱ κορφές, μαυρολογοῦν οἱ λόγγοι
Κ. Κρυστάλλ., Ἐργ. 1,216.

Γλυκοφέγγει ἡ αὐγὴ ὅς τὸ κρεβάτι,
ποὺ σὰν μῦρο ἡ πνοή της σκορπεῖται

Μ. Μαλακάς., Συντρ. Ὀνειρ., 16. Συνών. γ λ υ κ ο χ α - ρ ά ζ ε ι. Καὶ ἀπροσ., ἀρχίζει γ λ υ κ ά, ἀπαλὰ ν' ἀνατέλλῃ ἡ ἡμέρα, νὰ ξημερώνη Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) κ.ά. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Ἄσμ.

Ἄσ' τα, γιατί ἐγλυκόφεξε καὶ λάλησε τ' ἀηδόνι,
γιατί μᾶς κογιονάρουνε οἱ ἄτιμοι γειτόνοι
Ἀργυρᾶδ. || Ποίημ.

Γλυκοφέγγει, καὶ τ' ἄστρο τ'ς αὐγούλας
σημαδεύει πῶς ὁ ἥλιος προβαίνει

Ι. Ζαμπέλ. εἰς Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 95.

Τότες ἀποτραβειόντανε σὺν πέντε καὶ σὺν δέκα
νὰ ξαπλωθοῦν, νὰ κοιμηθοῦν ὥς που νὰ γλυκοφέξῃ

Χ. Χρηστοβάσ., Ν. Ἐστ. 11 (1932), 676. 2) Μεταφ., ἐμ-φανίζομαι, ὑπάρχω εἰς τὸ στερέωμα Φ. Πανᾶ, Λυρικ., 120: Ποίημ.

Καὶ δοξασμέν' ἡ μνήμη σας
νὰ γλυκοφέγγῃ αἰώνια.

γλυκοφέλυκο τό, Κέρκ. (Σιν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐς. φ ε λ ύ κ ι.

Τὸ φυτὸν Ράμνος ὁ εὐθραυστος (Rhamnus frangula) τῆς οἰκογ. τῶν Ἑλαυιδῶν (Oleaceae).

γλυκοφέρνω σύνθη. γλυκοφέρνον Σκῦρ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. φ έ ρ ν ω.

1) Κυριολ., εἰς τὴν μετοχ. γλυκοφερμένος, αὐτὸς ποὺ φέ-ρεται, μεταφέρεται ἢ ἔρχεται κατὰ τρόπον ποὺ προκαλεῖ εὐχαρίστησιν Κ. Παλαμ., Δωδεκάλ. Γύφτ., 88 — Ν. Ἐστ. 21 (1936), 132: Ποίημ.

Καὶ πῶς χαρήκαμε τὴ ζέστη|γλυκοφερμένη ἀπὸ τὸ τζάκι
Κ. Παλαμ., ἐνθ' ἄν.

Ἐρχονται μὲ τ' ἀπόβραδο — δειλὲς σκιὲς ἐκστατικὲς
μὲ τῶν ὀνείρων τὴν πνοή γλυκοφερμένες
Ν. Ἐστ., ἐνθ' ἄν.

2) Μέσ., συμπεριφέρομαι κατὰ τρόπον λεπτὸν ἢ εὐχάρι-στον Γ. Ψυχάρ., Ὀνειρ. Γιαννίρ., 398: Ἰσως γιὰ τοῦτο τ' ἀνίψια τῆς προσπαθοῦσαν με κάθε τρόπο νὰ τῆς γλυκο-φερθοῦνε. 3) Γλυκίζω, εἶμαι γλυκὺς πῶς τὴν γεῦσιν σύνθη.: Αὐτὸ τὸ φαῖ — τὸ κρασί γλυκοφέρνει σύνθη. Τό ἔλεγε πιό-τερο ἀπὸ φόβο γιὰ τὰ σῦκα καὶ τὰ σταφύλια τῆς, ποὺ ἀρχί-σανε νὰ γλυκοφέρουν. Συνών. γ λ υ κ ί ζ ω, ἀντίθ. ξ ι ν ί - ζ ω, ξ ι ν ο φ έ ρ ν ω, π ι κ ρ ί ζ ω, π ι κ ρ ο φ έ ρ ν ω.

γλυκοφθογγος ἐπιθ. Σ. Σκίπ., Κάλβ. μέτρ., 49.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐς. φ θ ό γ γ ο ς.

Ὁ παράγων ἀπαλούς, μελωδικούς φθόγγους ἡ ὁ ἀκουγό-μενος εὐχαρίστως: Ποίημ.

Ἀπαλόφωνη, ἐφτάχορδη | λύρα δὲν ἔχω, δῶρο
τῶν Μουσῶν τοῦ Ἑλικῶνα | μὲ τραγούδια γλυκό-φθογγα

νὰν τὴ ρυθμίζω.

Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ υ κ ό σ τ ο μ ο ς.

γλυκοφίλημα τό, πολλαχ. γλυκοφίλημα Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐς. φ ί λ η μ α. Ὁ πληθ. γ λ υ κ ο φ ι λ ή μ α τ α καὶ εἰς χ|φον τοῦ 16ου αἱ. Κατασπασμός, γλυκὺ, περιπαθὲς φίλημα πολλαχ.: Ἄσμ.

Ὁ πλάτανος θέλει νερό κι ὁ πεῦκος θέλει ἀέρα
κ' ἡ κόρη γλυκοφίλημα πρωτὶ καὶ μεσημέρι
Κρήτ.

Ὅσ' ἄστρα εἶναι 'ς τὸν οὐρανὸ κι ὅσες γλυκεῖς μπουρνέ-
λες,

τόσα γλυκοφιλήματα τσι ὁμορφες κοπέλες
Ζάκ.

Τὸ βράδυ γλυκοφίλημα καὶ τὸ πρωτὶ σ' ἀφίνει
Θεσσ. (Τρίκκ.)

Τοῦ πιδί μ', μαρὴ-μαρὴ, | πάει στὴ στρουγγα γιὰ τυρί,
γιὰ τυρί γιὰ τρίμματα, | γιὰ γλυκουφιλήματα!
(βρυχάλλ.) Στερελλ. (Κολάκ.) || Ποίημ.

Χίλια γλυκοφιλήματα σοῦ στέρων τὴν ἡμέρα
μὲ τοὺς ἀνθρώπους δὲ μπορῶ, ἀλλὰ μὲ τὸν ἀέρα
Μ. Μινώτ., Τραγοῦδ., 2.25.

γλυκοφιλητὸ τό, Κρητικ. Ἑστ., τευχ. 18 (1950), 18.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο φ ι λ ὠ.

Γλυκὺς, περιπαθὴς ἀσπασμός: Κ' ἡ ψυχούλα τους ἡ ἀγνὴ
τρέφεται πάλι ἀπ' τὸ νανούρισμα κι ἀπὸ τὸ γλυκοφιλητὸ τῆς
μαννούλας τους.

γλυκοφίλητος ἐπίθ. Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο φ ι λ ὠ.

1) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου τὸ φίλημα εἶναι γ λ υ κ ὸ, εὐχά-
ριστον, ἡδονικὸν ἐνθ' ἄν. 2) Ὁ λίαν ἀγαπητός, ὁ πολυφίλη-
τος Λεξ. Δημητρ.: Γλυκοφίλητό μου παιδάκι!

γλυκοφιλι τό, ἐνιαχ. γλυκουφιλι Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸς καὶ τοῦ οὐσ. φ ι λ ι.

Γ λ υ κ ο φ ι λ ῆ μ α, τὸ ὅπ. βλ.: Ἄσμ.

Σ' ἔστειλα κ' ἓνα μαντήλι μ' ἱκατὸ φλουριά
κι ἀπ' τὴν ἄκρη τοῦ μαντήλι τὰ γλυκουφιλιά.

γλυκοφιλιὰ ἡ, Πελοπν. (Μεσσην. Ξηροκ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸς καὶ τοῦ οὐσ. φ ι λ ι ἂ, παρὰ τὸ
ὅπ. καὶ φ ι λ ι ἂ.

Ἐρως, ἐρωτικὴ ἀγάπη ἐνθ' ἄν.: Εἴχανε γλυκοφιλιὰς Πε-
λοπν. (Ξηροκ.)

γλυκοφιλοῦσα ἐπίθ. θηλ. Ἄθ. Θράκ. (Ξάνθ.) Μακεδ.
(Χαλκιδ.) Τῆν. — Α. Παπαδιαμάντ., Χριστουγενν. διηγ., 59
Α. Παπαδόπ., Ἀθηνᾶ 37 (1925), 132. — Λεξ. Βλαστ. 407
Πρω. Δημητρ.

Μετοχ. τοῦ ρ. γ λ υ κ ο φ ι λ ὠ, μεταπεσοῦσα εἰς χρῆσιν
ἐπιθ. Πβ. Α. Παπαδόπ. Ἀθηνᾶ 37 (1925), 180 κ.έ.

Ἡ γλυκέως, στοργικῶς φιλοῦσα, ἐπὶ τῆς Παναγίας, ἥτις
εἰκονίζεται φιλοῦσα τὸν Χριστὸν ἐνθ' ἄν.: Παναγία ἡ γλυκο-
φιλοῦσα Τῆν. Ἡ Παναγία ἡ γλυκοφιλοῦσα ἔκαμε τὸ θάμα
τῆς Λεξ. Δημητρ. β) Ἡ ἡδέως, περιπαθῶς ἀσπαζομένη Λεξ.
Πρω. Δημητρ.

γλυκοφιλῶ σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Ἄφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)
γλυκοφιλιῶ Κρήτ. Πελοπν. (Ἄργ. Γορτυν. Κορινθ. Ὀλυμπ.
Τρίκκ.) γλυκοφιλῶ Ἡπ. (Κόνιτσ.) γλυκοφιλοῦ Λυκ. (Λι-
βύσσ.) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) γλυκοφιοῦρ ἐν Τσακων. (Μέ-
λαν.) γλυκοφιλάω Μεγίστ. κ.ά. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.
Παρατ. γλυκοφίλουνα Ἑρεικ. Κρήτ. γλυκοφίληγα Πελοπν.

(Γαργαλ.) γλυκοφίλου Ρόδ. γλυκοφίλειον Ἰων. (Κάτω Πα-
ναγ.) Μέσ. γλυκοφιλιέμαι σύνθηθ. γλυκοφιλιεῖμαι Θράκ.
(Αἶν.) Κρήτ. Κύπρ. γλυκοφιλιῶμαι Θεσσ. (Τρίκκ.)

Τὸ Βυζαντ. γ λ υ κ ο φ ι λ ὠ. Βλ. Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν. Ε
109 (ἐκδ. Lambert) «ἀντάμα νὰ καθέζονται καὶ νὰ γλυκο-
φιλοῦσιν». Πβ. καὶ Ἐρωτόκρ. Γ 1327 καὶ Ε 1281 (ἐκδ. Σ.
Ξανθοῦδιδ.)

Φ ι λ ὠ, ἀσπάζομαι τινα μετὰ γλυκύτητος, τρυφερότητος
ἐνθ' ἄν.: Γλυκοφιλοῦσε τὸ παιδί - τὴ μάνα - τὴ γυναῖκα
του σύνθηθ. Παιδί μου, ζε γλυκοφιλοῦ Πελοπν. (Κίττ.) Γλυ-
κοφιλεῖ τὴ γυναῖκα ἀτ' Πόντ. (Τραπ.) Γλυκοφιλῶ τ' ὁμ-
μάτᾱ σ' (ὁμμάτᾱ = μάτια) Πόντ. (Χαλδ.) || Ἄσμ.

Γιὰ μιὰ βραδυὰ τὰ χάλασε, γιὰ μιὰ Βουλγαροπούλα,
γιὰ νὰ τῆς πάρη τὸ φιλί, νὰ τὴν γλυκοφιλήση
Ἡπ. (Ριζοβ.)

Νὰ ἦταν ἡ θάλασσα γυαλί, νὰ τὴν ἐπερπατοῦσα,
νὰ ἔρχουμουν νὰ σὲ ἔβλεπα, νὰ σὲ γλυκοφιλοῦσα
Θράκ.

Γιὰ πές μου, Θεονίτσα, ἀπὸν σὲ γάπησε
κι ἀπὸν σὲ γλυκοφίλγκειε, σὰν τί σοῦ χάρισε;
Ρόδ.

Σ τὴν ἀγκαλιά του ἔτριξι κι τὸν γλυκουφιλοῦσι
Μακεδ. (Βόιον).

Θέλον νὰ βγάλον μιὰ φουνή, τὸν τοῖχον νὰ τρυπήσουν,
νὰ βγάλον μιὰ μιλαχοινή, νὰ τὴ γλυκουφιλήσουν
Μακεδ. (Κοζ.)

Λέν ἦταν ἀπὸ τὸν Θεὸ μιὰν ὥρα νὰ βρεθοῦσι,
νὰ ποῦσι λόγια ἐρωτικά, νὰ γλυκοφιληθοῦσι
Νίσυρ.

Κοῖμα 'ς τ' ἀέρι νὰ φυσᾷ καὶ τὰ δεδῶ νὰ σοῦδαι,
κοῖμα 'ς τὰ δυὸ σου μάγουλα νὰ μὴ γλυκοφιλιεῖται
Κρήτ.

Ἐνας θεὸς μᾶς ἤπλασεν ἐσὲν τῷ ἐμέν, τρυγὸνα,
γιὰ νὰ γλυκοφιλιεῖμαστε 'ς τὰ δειλὴ τσαὶ 'ς τὸ στόμα
Κάλυμν.

Πουλ-λίμ μου ἀτῶννῆτο μπγοῖός θὰ σὲ τῶννῆ ἡσῆ;
μπγοῖός θὰ σὲ βάλλῃ 'ς τὸ κλουβίν, νὰ σὲ γλυκοφιλήσῃ;
Χίος.

Τὴ σκάλα π' ἀνεβαίνεις ν' ἀνέβαινα τῷ ἐγώ,
σὲ κάθε σκαλοπάτῃ νὰ σὲ γλυκοφιλιῶ

Πελοπν. (Τρίκκ.)

Τσ' ἐνιὸς σὲ πόθον τό 'βαλε τσαὶ τήνε τσνηγᾶει
μέσ' 'ς τ' ἀγκαλάτσα του τὰ δυὸ τήνε γλυκοφιλάει
Μεγίστ.

Τὸ Μαριγάκι ἠβάστανε | τὰ πούλουδα δεμάτια,
μὰ γὼ τὸ γλυκοφίλειον μου | 'ς τὰ χεῖλη καὶ 'ς τὰ μάτια
Ἰων. (Κάτω Παναγ.)

Νὰ πιάσω τὸν νίγιούκαμ μου νὰ τὸν γλυκοφιλήσω,
νὰ πιάσω τὴν ἄγιαμ ποδιάν, τὸ αἷμα νὰ σφοντζίσω
Χίος (Πισπιλ.)

Γλυκοφιλεῖ τὸ Γιάννη δου καὶ τότε κανακίζει
Κρήτ. (Ἀρχάν.) || Ποίημ.

Καὶ 'ς τὸ σπῖτι τ' ἄραχνο | γυρνῶντας, ὦ ἀκριβέ μας,
γίνε ἀεροφύσημα | καὶ γλυκοφιλήσέ μας
Κ. Παλαμ., Τάφ. 2, 24

Γλυκοφιλήθηκαν κ' οἱ τρεῖς καὶ σφίξανε τὰ χεῖρια
Ι. Πολέμ., Χειμῶνανθ., 133. Ἡ σημ. καὶ Βυζαντ. Βλ. Λύ-
βιστρ. καὶ Ροδάμν., ἐνθ' ἄν. Πβ. Ἐρωτόκρ., ἐνθ' ἄν.

